

Men det skal så også siges, at når nu Kommissionen spillede ud med, at man skulle starte optagelsesforhandlinger med de fem lande, man har valgt ud i første omgang, så ligger det jo i logisk forlængelse af den nye traktat, og når man med hensyn til strukturfondmidler, Øststøtten, prioriterer disse fem lande højest, så ligger det i logisk forlængelse af den nye traktat, og for mig at se er det også udtryk for, at det måske mere er økonomiske overvejelser end sikkerhedspolitiske overvejelser, der ligger bag den udvidelsesstrategi, der her er tale om.

Jeg tror, vi alle sammen er enige om, at der er problematiske sider i den nye traktat på det her punkt. Jeg har ikke talt med danske politikere, der er fuldt ud tilfredse med den måde, det er bygget op på i den nye Amsterdamtraktat. De fleste er godt klar over, at det her kunne have været bedre.

Regeringen forsøger så at kompensere ved at køre meget offensivt frem med, at man i det mindste skal starte forhandlingerne med alle ansøgerlande. O.k. det er sympatisk nok, selv om det selvfølgelig ikke redder den situation, der ligger i, at man ikke kan afslutte forhandlingerne med alle under denne traktat.

O.k. det er vigtigt nok, at man kommer i gang med så mange som muligt, men det er jo rigtig nok, som det er sagt, at de danske synspunkter, som er sympatiske, som der er opbakning bag, og som vi også støtter, er der jo ikke den tilsvarende opbakning bag i de andre EU-lande. Man forsøger sig så med et kompromisforslag, andre lande har kompromisforslag, Formandskabet har et kompromisforslag, og vi ved ikke helt i dag, hvordan det ender på topmødet.

Det afgørende for os er sådan set, at der fastholdes den linje, som også er formuleret i forslaget til vedtagelse, at man får en udvidelsesproces, der ikke diskriminerer de forskellige EU-lande – så er det, jeg siger, at jeg synes ikke, det er særlig logisk i forhold til den nye traktat, men lad os nu lade den diskussion ligge – at man i hvert fald i forhandlingsfasen ikke diskriminerer mellem de forskellige ansøgerlande, så det bliver et reelt perspektiv i alle landene i at kunne blive medlemmer af EU.

Der ligger et meget konkret problem, som ikke har været nævnt så meget her, og det er det såkaldte tyrkiske problem. Der må jeg så indrømme, at jeg er enig i Enhedslistens kritik af Tyrkiet på det her punkt, og jeg må sige, at jeg synes måske, regeringen skulle overveje, om det er rigtigt, at forholdet til Tyrkiet skal få lov

til at blokere for en reel udvidelse. Man kan måske have nogle pragmatiske holdninger til Tyrkiet, som jeg ikke er enig i. Jeg mener, vi skal køre langt mere kraftigt frem over for Tyrkiets manglende overholdelse af menneskerettighederne.

Man kan også diskutere, om vi skal indtage den holdning, som er speciel græsk, vil jeg sige, men alligevel synes jeg måske, at regeringen er for ukritisk over for den tyrkiske overtrædelse af menneskerettigheder og måske burde gå kraftigere ind i den her diskussion og på den ene side have en stærkere position i forhold til Tyrkiet og på den anden side i hvert fald sige til de andre lande, at det er fuldstændig meningsløst, hvis det her spørgsmål skal få en negativ indflydelse på hele udvidelsesprocessen.

Om Agenda 2000 og hele det problemkompleks, der ligger i landbrugspolitik og strukturfondspolitik, er vi enige med regeringen i, at der skal ske en kraftigere prioritering af strukturfondmidlerne. Man kan sige, der er tale om en prioritering på to planer, nemlig dels mellem de gamle EU-lande, dels mellem de nye lande, der kommer med, og det er jo karakteristisk, at man i den plan, som Kommissionen har fremlagt, giver ganske store midler til de fattige EU-lande.

Det er muligt, der skal betales en politisk pris til visse EU-lande, hvis EU-udvidelsen kommer i gang. Jeg vil alligevel opfordre regeringen til at have et sagligt synspunkt. Jeg ved, at Det Radikale Venstre altid lægger megen vægt på, at det er sagligheden, der er i højsædet, og der er sagligt set mere ræson i, at det er Østeuropa, der skal hjælpes.

Prioriteringen af strukturfondmidler og landbrugspolitikmidler til Sydeuropa i forhold til Østeuropa er skæv i øjeblikket. Man må på det ene plan arbejde for, at Østeuropa får mere, på det andet plan, at de fattigste lande i Øst får mere. Førtiltrædelsesstrategien skal opprioriteres, og en prioritering på disse to planer er vigtig for regeringen at køre offensivt frem med på topmødet i Luxembourg.

Alt i alt håber vi jo alle sammen på, at man kan komme i gang med processen, og det er også ud fra den synsvinkel, at vi kan støtte det forslag til vedtagelse, der er fremsat.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Tak til hr. Holger K. Nielsen for bemærkningerne om Tyrkiet.